

Recensie

Roger "Twiggy" Day: Pirate of the Airwaves

Copyright 2023 Roger Day

ISBN 978-1-3999-4972-9

330 pagina's, harde omslag, geïllustreerd zwart/wit en kleur

Voor me ligt dan uiteindelijk het boek dat ik al jaren geleden had willen lezen over de in Cheltenham geboren Roger Thomas, die een 56 jaar lange loopbaan heeft binnen de radio-industrie en die miljoenen luisteraars van zijn programma's hebben leren kennen als Roger "Twiggy" Day. Hij heeft ons lang laten wachten zijn vele herinneringen met ons te delen.

Wel komt hij meteen met een opener die niet eerder is vertoond. Gewoonlijk is er aan het begin van een boek één voorwoord terug te vinden. Roger pakt meteen goed uit met vier personen, die elk hun eigen voorwoord hebben geschreven en met natuurlijk een herinnering aan hun tijd die ze met Roger hebben doorgemaakt. Onder meer zijn dat Ron O'Quinn, zijn programma directeur bij Swinging Radio England en Andy Archer, die hij bij een aantal radiostations tegenkwam als collega.

Het eerste hoofdstuk beschrijft Roger het huiselijk leven met zijn ouders en oudere broer en het eerste contact met dat heerlijke kastje, waar de lampen in gloeiden en waaruit het signaal de huiskamer binnenkwam, was toen zijn ouders ter gelegenheid van zijn 5de verjaardag in 1950 een verzoekplaat aanvroegen bij de BBC Radio's Uncle Mac. Maar ook het hoofdstuk waarin hij zijn

tienerjaren beschrijft en niet de radio er was voor zijn debuut maar een optreden in het televisieprogramma van Southern TV, Pop the question.

Inmiddels had Roger al de eerste zeezenders ontdekt waarbij in eerste instantie Radio Caroline de favoriet was maar bij de komst van Radio London een andere keuze werd gemaakt. In 1965 werd, nadat hij al de nodige ervaringen had opgedaan in de lokale en regionale ballroom als deejay, een Big L Roadshow bezocht in the Marquee Club in London en had hij de moed aan de bar Dave Cash aan te spreken met de vraag of er misschien een kans was om bij Radio London aan de slag te komen.

Dave vertelde dat alle jobs bezet waren maar dat er spoedig een nieuw radiostation in de ether zou komen: Swinging Radio England. Uiteraard verhaalt Roger over die tijd waarin hij veel geleerd heeft over radiomaken van Ron O'Quinn en zijn collega's. Vooral om een programma te presenteren door te spreken naar één luisteraar en op die manier een groot bereik te krijgen. Jammer dat er in zijn beleving van die periode geen diepgang is te vinden. Het dient toch een sensatie te zijn geweest, waarbij veel is beleefd met diverse collega's, waar een mooi verhaal uit had kunnen ontstaan.

Uiteraard heeft hij het ook over het presenteren van het nieuws op zowel SRE als Britain Radio, waarvoor hij niet in de wieg was gelegd en snel vanaf werd gehaald. Trouwens Roger Day was de eerste persoon die als Engelsman een sollicitatie gesprek kreeg bij SRE. De tweede, Peter Dee diende nadien zijn naam te veranderen omdat het teveel leek op Roger's naam. Wat als Peter als eerste was aangenomen. Was Roger Day dan de persoon geweest die zijn naam diende te veranderen in Johnnie Walker?

Een opmerkelijk item, waarvan ik niet eerder had gehoord, was zijn betrokkenheid bij testuitzendingen van Radio Andorra, gericht op Engeland, in april 1967, bijna twee jaar eerder dan Don Allen via hetzelfde station eenmalig was te beluisteren. Het bleef bij testen want de ontvangst in Engeland was een ramp.

Uiteraard wordt de tijd bij Caroline South en Caroline International beschreven waarbij Roger ook een tijdlijn publiceerde van wanneer hij aan boord kwam en telkens ook wanneer hij met de tender terugging aan land. Na de inbeslagname van beide Carolineschepen stortte Roger zich weer in het optreden in diverse clubs maar kreeg ook de gelegenheid om per 1 juni 1968 in dienst te treden van Radio Luxembourg.

Hier werkte hij samen met voormalige zeezender deejays als Colin Nichol, Tony Prince en Paul Kaye. Maar wat viel het tegen, de programma's werden gepresenteerd met het gebruik van een technicus, waarvan er een zelfs in slaap viel tijdens zijn dienst. Wat de oorzaak hiervan was werd niet bekend. Tussendoor trouwde hij zijn nieuwe liefde Jenny Brown en besloot in oktober 1968 zijn ontslag in te dienen. Het werken bij '208' viel dermate tegen maar ook een verzoek aan Roger als presentator het tournee van The Beachboys te begeleiden, leidde tot de beslissing.

Ook ging hijzelf weer her en der deejayshows presenteren, waarbij hij ons in een apart hoofdstuk trakteert met een opsomming van locaties zonder enige vorm van verhalen wat er zoal gebeurde tijdens die bijeenkomsten. Gemiste kans voor de lezers. Maar ook dat was tijdelijk. Er kwam een einde aan omdat hij door Meister en Bollier werd benaderd de programmaleider te worden van het nieuwe station in 1970, Radio Nordsee International.

Ten tijde van gebruik van de 186 meter ging van Roger de boodschap naar de leiding een andere frequentie in gebruik te nemen omdat interferentie van de scheepvaartbanden zeker zou plaatsvinden. Echter heeft Roger Day waarschijnlijk iemand niet intensief laten meelezen daar hij het heeft over de 86 meter. Betreffende RNI verhaalt hij onder meer over de komst van Larry Tremaine uit de VS, die hij direct niet kon uitstaan. Helaas volgde geen onderbouwing waarom dit het geval was. Uiteraard komt de periode ter sprake dat RNI een korte periode Radio Caroline was en hij, vanwege Larry Tremaine, op een bepaald moment niet meer aan boord van de MEBO II gewenst was.

Brood diende verdiend te worden en dus ging Roger 'on the road again', helaas met een opsomming van de gigs zonder met de lezer de belevenissen te delen. Eind januari 1973 begon een nieuwe radioperiode bij United Biscuit Network, dat werd geleid door Dave Dennis, dat voor Day ruim 7 maanden duurde want hij kreeg een job die hem tot eind september 1979 zou verbinden met een van de eerste ILR stations, Piccadilly Radio in Manchester.

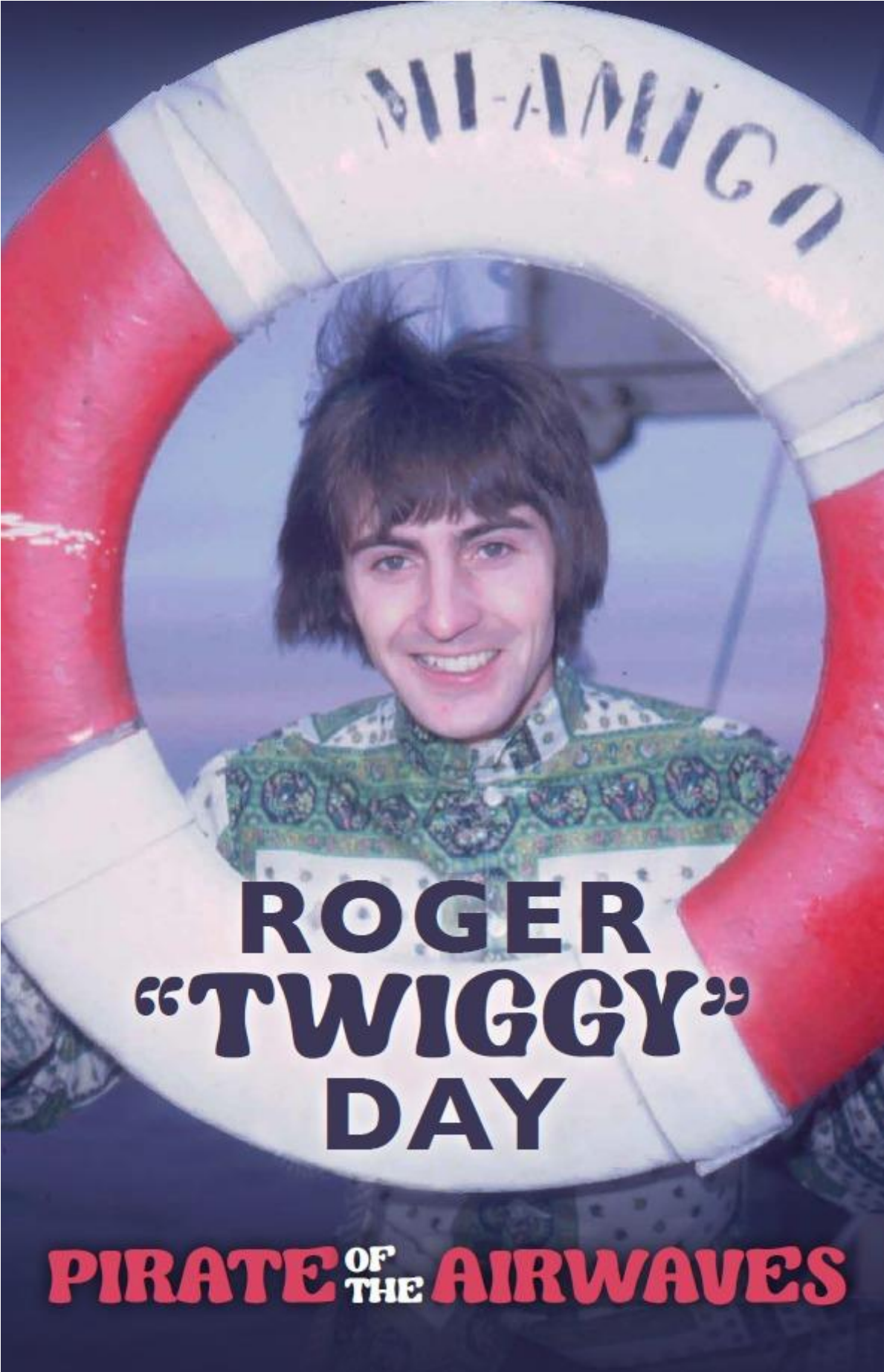
Hij was de eerste stem die werd gehoord op het station, dat werd geleid door Stevie Merike, een oud collega van Radio Caroline. In die beginperiode, zo schrijft Roger, beleefde hij zijn 'enige' optreden door voor Granada TV spots in te spreken. Echt een zeer vermakelijk hoofdstuk om minimaal twee keer te lezen om alles goed tot je te nemen. Maar bij mij rijst andermaal de vraag of Roger wel iemand heeft laten meelezen want er komt nog twee keer een tv optreden voorbij. Bovendien vraag ik mij af waarom er totaal geen melding werd gemaakt van de terugkeer bij Radio Caroline in 1973. Hoe kort

dan ook, een verwijzing en een reden waarom dit zo kort duurde is een historisch gemis in Roger Day zijn boek.

Naast een ode aan zijn favoriete voetbalteam Manchester United, waar hij al op vroege leeftijd een enorme fan van was, neemt Roger ons aan de hand mee naar verschillende ILR stations waar hij actief is geweest. Dit alles al dan niet gewaardeerd en bovendien was hij zelf ook niet altijd tevreden over de stations waar hij vervolgens onder meer werkte zoals BRBM, Radio West Bristol, Invicta Sound Kent, Pirate FM, Jazz FM, opnieuw Piccadilly, Channel Travel Radio en meer.

Op een halve pagina meldt Roger vervolgens zijn betrokkenheid bij het Isle of Man longwave project dat niet van de grond kwam en laat ons meer weten over reünies waarbij hij was betrokken. Maar Pirate BBC Radio Essex en vervolgens zijn tijd bij Local BBC Radio krijgen meer aandacht evenals eigen radioprojecten. In 2015 besloot Roger een totaal andere werkgever te bedienen en wel als chauffeur bij Boots en verhaalt hij over zijn gezondheidsproblemen en is eerlijk omtrent zijn scheiding van zijn vrouw, waar hij tevens lovende woorden over haar heeft. Uiteraard maakt Roger Day ruimte voor het succes van Boom Radio.

Over ruimte gesproken: achter in het boek zijn er zeven lege pagina's die volgens elke recensent gevuld hadden dienen te worden met bronverwijzing naar foto's en afbeeldingen en een sluitstuk: Dankwoord. Misschien voor de volgende druk Roger Day?

**ROGER
"TWIGGY"
DAY**

PIRATE OF THE AIRWAVES